

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. február 10.
(csütörtök)**

Horváth Géza

JÓL TUDJA A TI MENNYEI ATYÁTOK

Énekek: 269,1-3; 300

Alapige: 1Sám 1,12-18

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy együtt lehetünk ezen a csendes esti órán, drága Urunk. Köszönjük, hogy megállhatunk jelenlétedben és megvallhatjuk neked, hogy mi is hasonlók vagyunk, mint az énekíró volt valamikor. Elmondja, hogy rád bízta magát, mert saját magában nem bízhat, de a szívében ott van a kétség, a csüggedés, a hitben való süllyedés. Aztán mégis megvallja, hogy megerősödik a hitben és abban, hogy te tudod minden dolgunkat, betöltöd szükségünket, Urunk, és még szánkon sincs a szó, te már érted azt.

Megvalljuk neked, hogy valóban így van. Másként hinnünk szégyen lenne, hogyha nem tudnánk azt, hogy minden, ami bennünket ér, körülvesz, az a te akaratodból vagy tudtod által van. Köszönjük, Urunk, hogy mindig adsz elégséges erőt is az elhordozásához, és végül mindig a javunkra fordítod.

Könyörgünk, hogy ma este is te szólalj meg igéden keresztül, Urunk! Köszönjük, hogy a te igéd élő és ható, üzenete örökre új. Kérünk téged, hogy ma is szólj hozzánk Szentlelked által!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek, Sámuel 1. könyvéből, az 1. fejezet 12. versétől kezdődően fogom olvasni az igét a 18. versig, utalva mindarra, ami ebben a fejezetben van: *„Mivelhogy pedig hosszasan imádkozék az Úr előtt (tudniillik, Anna): Éli figyel vala az ő szájára; És mivel Anna szívében könyöрге (csak ajka mozgott, szava pedig nem volt hallható): Éli gondolá, hogy részeg. Monda azért néki Éli: Med-*

dig leszel részeg? Távolítsd el mámorodat magadtól. Anna pedig felele, és monda néki: Nem, Uram! bánatos lelkű asszony vagyok én; sem bort, sem részegítő italt nem ittam, csak szívemet öntöttem ki az Úr előtt. Ne tartsd a te szolgáló leányodat rossz asszonynak, mert az én bánatomnak és szomorúságomnak teljességéből szólottam eddig. És felele Éli, és monda: Eredj el békességgel, és Izraelnek Istene adja meg a te kérésedet, a melyet kértél tőle. Ő pedig monda: Legyen kedves előtted a te szolgáló leányod! És elment az asszony az ő útjára és evett, és arca nem volt többé szomorú.”

Mától kezdve a Bibliaolvasó Kalauz szerint több héten keresztül lesz ószövetségi kiírt ige a Sámuel próféta két könyve. A Királyok könyvével valamikor egy egészet alkottak ezek a prófétaíratok, a Bírak korától Dávid élete alkonyáig terjed az a korszak, amit felölel ennek a könyvnek a története. Körülbelül százhusz esztendő fog át a zsidó nép történetéből ez a két könyv.

Talán a központi üzenete ezeknek a könyveknek – én úgy fogalmaztam meg –, hogy Isten hűséges, elsősorban önmagához, az önmaga által adott szövetséghez és az általa adott kijelentéshez. Múltkor Bibliaórán vettük ezt az igét: „ha mi hűtlenkedünk is, ő hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja”; és ott elmondtam, hogy ez nem azt jelenti, hogy ha mi hűtlenkedünk, Isten mindig hű marad hozzánk. Sokszor ez is megtörténik, de azt jelenti ez az ige, hogyha mi hűtlenkedünk, Isten önmagához, ígéreteihez, szövetségéhez, kijelentéseihez hű marad, mert ő magát meg nem tagadhatja!

Sámuel könyvében is látjuk, hogy minden emberi akadályoztatás ellenére Isten szövetsége és terve meg fog valósulni. Bűneink és engedetlenségeink akadályok ugyan ennek a tervnek a megvalósulásában sokszor, de azt fel nem tartóztathatják, meg nem semmisíthetik, mert az meg fog történni!

A könyv főszereplői: Sámuel, Saul és Dávid. Itt lesz egy nagy történelmi változás, ez a könyv adja majd elénk a királyság kezdetét. Ez is engedetlenség és hűtlenség, mert addig azt vallotta a nép, hogy „Isten a mi királyunk, ő a mi bíránk, ő tart meg minket”, és majd fogjuk látni, hogy királyt kérnek Sámueltól: adj nekünk királyt, mert olyanok akarunk lenni, mint a többi nép!

Nagy veszély, amit ez a könyv elénk ad, hogy Isten népe, a pogány népek környezetében élve, nem az ő Urára emeli tekintetét, nem az ő tetszését akarja keresni, hanem inkább a környező pogány népek vonják el az Isten szeretetétől a népet! Ugyanígy van az Újszövetség korában is, hogy a hívők – ahogy a Bibliában szerepel: a lelki Izrael – ugyanígy a világban élnek, de nem ebből a világból valók.

Mindig nagy kérdés, hogy mennyire figyelünk az Úrra, vagy pedig meghatároz bennünket az a világ, korszellem, környezet, amely kialakította a maga erkölcsi vagy inkább erkölcstelen világát. És azt gondoljuk, hogy most már az a trend, ahhoz kell hasonulni, és a hívők is azt nyugodtan megtehetik. Van egy kedves énekünk, amelynek az egyik sora így hangzik: Ne feledd, ki népe vagy! Isten mindig emlékeztetni akar bennünket arra, akár az Ó-, akár az Újszövetségben többször, hogy szent nép, megtartásra való nemzet vagyunk. A Jézus Krisztusban megváltottak és kihívottak hozzá tartoznak. Egészen más törvények szerint élnek, mindig az ő Urukra figyelnek, és nem a világra. Tehát, nem mondhatjuk, hogy ezt ma már így szokták csinálni!

Miről is szól az 1. fejezet? Egy Elkána nevű emberről, akinek két felesége volt: az előbb említett Anna, a másikat pedig úgy hívták, hogy Peninna. A két asszony között pedig nagy volt a békétlenség. Tanuljuk meg az ige üzenetét, hogyha egy családban engedetlenség és Isten iránti hűtlenség van, ott nem is lehet másra számítani csak békétlenségre, konfliktusokra, problémákra! Az egyik a másik után fog jönni, és az egyik nehezebb lesz, mint a másik.

Elkána azonban vallásos ember, fenntartja a törvény előírásait, elmegy a templomba. Nyilván ekkor még nincs meg a templom, de a silói szentélyben van Éli pap és a fiai, akik ellátják a szolgálatot. Elkána elmegy, és bemutatja az áldozatot úgy, ahogy kell. Sokan vannak ma is így, akik Isten rendelései közül némelyeket megtartanak, de hogy egész életüket Isten fennhatósága alá rendeljék, azt már nem akarják! Valamilyen törvényt kivesznek, valamilyen bibliai igazságot hangoztatnak, hogy azt meg kell tartani, de azt már nem tudják, hogy a többit sem kellene elhanyagolni! Nagyon sokszor találkozom ilyenekkel, akik valamilyen bibliai utasításra hivatkoznak: „meg van írva a Bibliában”! De, mondom: a Bibliában még egy csomó minden meg van írva, akkor azt legalább ilyen komolyan vedd! Ahhoz legalább ilyen komolyan ragaszkodj!

Mikor nem szoktunk mi Isten teljes kijelentett akaratához ragaszkodni, csak némely dolgot kivenni abból, amit mi úgy gondolunk, hogy azt érdemes megtartani? Először is: mivel a szívünk csalárd, így az egész természetünk csalárd. Ezért azt szoktuk megtartani Isten igéjéből, ami nem ütközik nagyobb nehézségbe, vagy nem kerül a körülményeink drasztikus megváltoztatásába. Amit még megengedhetünk magunknak. Így gondolkodunk, testvérek!

Azt tartjuk meg az igéből, ami látványos, amit mások látnak, hogy megdicsérjenek bennünket, ahogy valamikor a farizeusokat. Akikről Jézus Krisztus azt mondta, hogy azt csinálják, ami látványos: kiállnak, amikor imádkoznak; imaszíjaitak megnagyobbítják, és adakoznak, de csak akkor, ha látják mások. Ha nevünket fel is olvassák a szószékről, hogy „xy ennyi és ennyi forintot adott”, de ha nem olvassák fel, és bemegy a nagy kasszába, az nem látványos, az nem is érdekes akkor! Ami látványos, vagy ami a kényelmünknek előnyösebb, azt megtartjuk, de amiben Isten ítél bennünket, amiben Isten bünt fed fel, azt elhallgatjuk szép csendesen és nyugodtan.

Két felesége volt ennek az embernek. Tehát látjuk, hogy ezt a Bibliából nem olvasta ki Elkána, ezt a Lélek nem jelentette ki neki, hogy két felesége ne legyen az embernek! Ez a pogány népeknél szokás; náluk úgy van, de Isten Ádámot és Évát teremtette: és lesznek ketten egy testté! Ezt tudhatta Elkána, mert hallotta őseitől az akkori bibliai történeteket, amik akkor már megvoltak, de azért cselekedjünk úgy, ahogy a többi nép!

A világ fiai nem adhatnak nekünk mércét! Nehogy ők adjanak neked vagy nekem mércét! Nem ők szabják meg a mértéket! A mértéket a törvényben, a parancsolatokban már Isten megszabta. Isten a törvényt azért adta, mert a mércét megadta: mihez ragaszkodj, mit nézz, mit tarts meg; ehelyett állandóan azt nézi az ember, hogy a világ fiai erről vagy arról hogyan vélekednek! Én többeknek mondtam szolgálatom alatt, amikor még falun szolgáltam: tudod, egyszer neked nem a falu előtt kell majd megállnod, hanem a Krisztus ítélőszéke előtt! Téged nem a falu fog

JÓL TUDJA A TI MENNYEI ATYÁTOK

---

akkor megítélni, hanem Krisztus! Attól félj jobban, ne attól, hogy mit fognak mondani, vagy kiközösítenek! Ne attól félj, hogy mi lesz a következménye, hanem attól, aki igaz bíró, és aki megjutalmaz bennünket a mi cselekedeteink szerint!

A második üzenete ennek az igének, hogy Elkána azzal vigasztalja Annát, akinek nem született gyermeke, hogy „nem többet érek-e neked tíz fiúnál?” Tanuljuk meg, hogy emberi vigasztalás mennyei békét nem tud adni nekünk! Elkána nagyon nagyot tévedett! Azt kérdezi: nem többet érek-e neked tíz fiúnál? Hát, nem ér többet! Abban az időben ez egy ilyen felkapott szólás volt. A Ruth könyvében is látjuk – amit most fejeztünk be –, hogy amikor Obed megszületik, akkor azt mondják Naominak: nem többet ér-e neked hét fiúnál? Tehát, ha valami nagyot akartak mondani, hogy nagyon nagy ajándékot kaptál: többet ér ez neked hét fiúnál! Miközben két fiát és a férjét is eltemette.

Ebből azt láttam meg, testvérek, hogy Elkána azt gondolta, hogy ő azt a hiányt vagy úrt, ami Anna szívében van, azt ő betöltheti. Ennek az igének az üzenete mindannyiunk számára az, hogy az életünket más nem töltheti be, a szükségünket más nem elégítheti ki, csak az, akit úgy hívnak, hogy Isten! Minden embernek van valamilyen szüksége vagy hiánya. Valaki azt mondta, és nagyon tetszett, hogy „a mi szívünkben egy Isten alakú úr van, és azt más nem töltheti be, csak Isten”. Egy kilós súlyt, egy másfél literes ásványvizes palackba nem lehet betölteni! Oda másfél liter folyadékot lehet betölteni.

Tehát, Elkána is azt gondolja, hogy azt az úrt, ami ott van Anna szívében, azt ő betöltheti, és látjuk Anna életében, hogy nem töltheti be! Az első fejezet szép példa arra, hogy hogyan rendezi Isten ezt a hiányt Anna életében. Vagyis azt, ami az embernek hiány, nem lehet pótolni más élőlény, akár ember, akár állat, tárgy, élmény, siker, munka vagy utazás által! Amiről az ember úgy gondolja: nem kaptam meg, hát akkor majd bejárom a világot, ez egy kicsit pótol nekem valamit; lehet, hogy pótol, de nem tudja betölteni! De hogyan töltődik be Anna életében ez a hiány, ez az úr? Nézzük meg röviden ezt az utat!

Ennek az útnak nagyon szép lépcsőfokai vannak. Először, amikor Anna szívében ez a hiány betöltődik, nem a gyermek Sámuellel töltődik be! Őt csak ráadásként, pluszként megkapja, de ha látjuk a mai igét, akkor Anna életében ez a hiányt Isten már Sámuel születése előtt betölti. Nézzük meg ezt az igét, amit itt látunk, amikor bemegy a templomba imádkozni! Azt mondja nekünk az ige, hogy életünk hiányait, az életünkben levő úrt, amit úgy gondolunk, hogy nem kaptunk meg Istentől, mondjuk el neki, vigyünk elé!

Anna elment a templomba. Az más kérdés, és nagyon szomorú jelenet, hogy olyan mélyen volt akkor a lelki élet, hogy a pap el se gondolta, hogy az az asszony imádkozik, hanem azt gondolta, hogy részeg! Tehát, ilyen mélyen van a papság, a szolgálók, mint Éli, meg a két fia: Hofni és Fineás, hogy már a pap nem is tudja, hogy a templomba imádkozni szoktak jönni, hanem azt gondolja, hogy részegségtől beszél magában ez az asszony!

Anna másik lelki jellemvonása, hogy nem sértődik meg. Azt hiszem, hogy ha ma valakire azt mondaná egy lelkész: „te részeg vagy”, az kiszaladna a templomból! Nem is tudom, miket mondana arra a papra! Jól lehordaná, hogy mit képzelsz! Figyeljük meg Annának ezt a lelkiségét! Annának, amikor az asszonytársával, Pe-

ninnával kellett élnie, ezt Isten a javára fordította, hogy alázatban járjon, hogy tanulja az alázatot. Természetileg biztos nem ilyen volt ő sem, de ott, abban a családban, abban a házban tanulnia kellett az alázatot és a csendességet. Tanulnia kellett túrni. Nem volt ez neki haszontalan, mert amikor bemegy a templomba, akkor is alázatos, szelíd tud maradni, és csendesen tud válaszolni. Ezek hallatlan fontos és értékes tulajdonságok! Ez az asszony nem sértődik meg a papra.

Nem tudom, olvastátok-e „A keskeny úton” című könyvet? Mindenkinek kötelező olvasmányá kellene tenni, ha valaki a hit útján elindul, ha meg nem indul, akkor még inkább! Annak idején ezt nem lehetett kiadni 90'-ig. Gépelt formában terjedt csak. Elképzelhető, hogy a nyolcadik átütőpapíron hogyan tudtuk olvasni, ha valakinek ilyen füzet került a kezébe! Most már meg lehet venni, szépen el lehet olvasni.

Olyan megható, amikor a gyülekezetnek olyan a lelkésze, mint Éli. Van egy kis hívő mag, akik összejönnek imádkozni a gyülekezetben és házaknál. A gondnok a vezetőjük, és amikor megkapják ezt a lelkészt, aki először a tudományában bízik, aztán egyre inkább hozzányúl az italhoz, egyre mélyebbre süllyed, a hívők elkezdenek imádkozni érte, és nem hiábavaló a kiáltás. Nem belerúgnak még egyet, mert aztán sokan belerúgnak a faluban, a városban. Belerúgott a világ. Belerúgtak a barátok. Belerúgtak az egyházi vezetők, és ez a kis hívő társaság meg elkezdett imádkozni.

Nagyon nagy lelki kép ez, testvérek, egy hívőről, hogy hasonló esetben mit tud csinálni! Hát Anna ezt csinálja a templomban: elkezd imádkozni csendesen és szelíden. Megfelel Élinek, azt mondja: csak a szívemet öntöttem ki az Úr előtt, mert az én bánatomnak és nyomorúságomnak teljességéből szóltam eddig. Én sose figyeltem erre a kicsi szóra itt, hogy „eddig”. Tehát Annának van egy olyan élete, ami a templomig vezet, és azt mondja: itt valami lezáródott! Itt valaminek vége van! Itt valaminek én búcsút intek! Az az élet, amely siránkozik, amely a hiányait igyekszik felróni Istennek is, hogy neki nem adta meg, és lehet, hogy még embereknek is, azt mondja, hogy „eddig”.

Annának itt látjuk a hitét, hogy arca nem volt többé szomorú. Azt mondja a másik vers: „És elment az asszony az ő útjára és evett, és arca nem volt többé szomorú.” Pedig Sámuelnek még híre, hamva sem volt! Tehát, még nincs úgymond semmi remény, és ő már betöltetik azzal, hogy a szívét kiöntötte az Úr előtt. Mit jelentett ez? Azt, hogy ő Isten kezébe tette ezt az ügyet, és azt mondta: legyen úgy, ahogyan te akarod! Ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy te! És ott a szívében, ez az úr láthatatlanul és mégis valóságosan betöltetik. Ahogy egy kedves Halleluja ének mondja: „amióta ezt megtudtam, béke szállt szívembe bé.” A szíve többé nem szomorú. Miért? Azért, mert nem az Istentől kapott ajándék kell, hogy betöltse az életében ezt az úrt, hanem az Úr maga.

Ez az az Isten formájú úr, amit csak az Úr tud kitölteni, és ki is tölti! Milyen nagy dolog, ha valaki eljut ide, mert különben, ha nem jutunk el ide, akkor állandóan csak a hiányainkat, sérelmeinket fogjuk még az Úr előtt is panaszkodni: bezzeg nekem nem adtál! Emlékszünk, amikor a nagyobbik tékozló fiú ezt mondja: „bezzeg nekem nem adtál”; és úgy él az atyai házban, az Atya közelében, hogy van egy állandó hiányérzet benne: ő valamit nem kapott meg! Nagyon nézzük

JÓL TUDJA A TI MENNYEI ATYÁTOK

---

meg a szívünket, testvérek, nem gondoljuk-e úgy valóban, hogy nekünk Isten valamit nem adott meg, és lehet, hogy évekig, évtizedekig hordozzuk magunkban!

Egy példát hadd mondjak! Az én egyik kedves lelki anyám, aki már jó ideje az Úrnál van, 17 évesen tífuszos lett. És abban a korban, ha valaki elkapta a tífuszt, azt általában el is vitte. Ő elkezdett imádkozni, és azt mondta: Uram, ha engem a tífusból felgyógyítasz, én az egész életemet neked szentelem, és a te szolgálatodban leszek majd! Meggyógyult a tífusból, és egész életét tényleg az Úrnak szentelte. Nem ment férjhez, nem születtek gyermekei. Közben a testvérénél születtek sorban a gyerekek, ő játszott velük, örült nekik. Én már idős korában ismertem meg. Olyan élmény volt, amikor odaállt az úrasztalához egy-egy csendesnapon! Alig vártuk, hogy kinyissa a Bibliát, és csak mondja, mondja, az evangélium üzenetét ragyogó arccal!

Az életében soha nem láttuk, hogy ő valamilyen hiányt felrőtt volna az Úrnak, hogy neki nincs családja! A temetésén annyian voltak, hogy azt mondták ott, Debrecenben: biztos nagy családja volt a néninek! Persze, nagy lelki család, a hívők sokasága, akik mind lelki vezetőjüknek tartották. Azok mind ott voltak, egy hatalmas tömeg. Körülötte voltak a hívő testvérek. Nem volt egyedül, hogy valaki ne fogta volna a kezét, aki ne gondoskodott volna róla az élete utolsó szakaszában.

Milyen nagy csoda, testvérek! Átéltük ezt: „Nincs kétségem, megvigasztaltál. Erősítéd én szívemet!” Jézus betölti az életünket az ő javaival! Nem kell elkésredni, testvérek, nem kell elégedetlenkedni, hogy valami hiányzik az életünkből, csak így tegyünk, mint Anna: elmondjuk az Úrnak, az ő kezébe tesszük, és azt mondjuk, hogy „eddig”! Innentől kezdve pedig arca nem volt többé szomorú. Pedig, mondom, még sehol nincs Sámuel! Hazamegy, és történt idő múltával, hogy terhes lesz. Tehát, még egy idő el is telik. Nem is azonnal fogan meg a kis Sámuel, hanem idő múltával.

Hadd mondjam el, hogy ennek az igének nagy üzenete a mi számunkra az, hogy a templomból, Isten színe előtt soha ne menjünk úgy el, mintha nem történt volna semmi, mert Anna élete azt mondja, hogy úgy kell elmenni, hogy ott történik valami! Lehull a bilincs; elmúlik a teher; megkapom a szabadítás örömét. Eltűnik a gond, a probléma; eltűnnek a fellegek, kisüt a nap. Soha ne úgy menjünk el az Úr jelenlétéből, mint ahogy jöttünk, hanem úgy, mint ahogy Anna: bejön szomorúan, elkeseredve, csüggedten, és kimegy vidám arccal!

Végül, ennek az igének a nagy üzenete számunkra, hogy Anna azért is tud így elmenni, mert nem magának kér valamit, hanem az Úrnak! Tőle kéri, de neki akarja adni. Azt mondja, hogy ha az Úr gyermeket ad neki, akkor azt neki fogja szentelni. És amikor eljön az idő, amikor elválasztja, így olvassuk a 24. versben: felvitte magával a templomba, és odaadta Élinek, hogy szolgáljon. Annak az Élinek, aki Annát azzal vádolta meg, hogy részeg. Aki lelkileg olyan mélyen volt, hogy elnézte a fiai engedetlenségét, hűtlenségét, szokásait, lopásait. Anna nem a papnak adta oda a gyermeket, hanem az Úrnak.

Ó, testvérek, de jó lenne, ha ilyen látása lenne a mi magyar népünknek, és nem azt mondaná, hogy „ha ilyen a pap, akkor én nem adok semmit!” Anna nem a papnak, Élinek vitte el a gyermeket, csak otthagyta. Ő az Úrnak adta. És a következő fejezetekben Éli hirtelen meghal, amikor a láda elvész, de az Úr ügye megy

tovább! Azért, mert az Úr ügye nem hal meg, nem vész el, az megy tovább! Érdemes volt Sámuelt odavinni! Isten csodálatos módon használja az ő munkájában.

Anna lelkesége ilyen. Pedig gondolhatjátok, hogy egy anya, aki ennyi időt vár a gyermekre, ráadásul kap egy fiúgyermeket, akit a mai világban szinte magukhoz láncolnak az anyák! De Anna nem láncolta magához Sámuel, mert tudta, hogy nem ő rendelkezik felette! Az Úr adta, és most az Úrnak visszaadja. Semmi magához láncolás, hogy még levegőt se vehet Sámuel! Öt pulóvert ad rá még nyáron is, hogy meg ne fázzon, ki tudja, mi van ott azzal a kisgyerekekkel! Nem, ő rábízta az Úrra. Nem csak az imádságát, a gyermekét, hanem a saját életét is rábízta Istenre.

Milyen csodálatos, testvérek, hogy Anna már a születése előtt azt kérte imádságban, hogy a gyermek Istennek szolgáljon! Nem a pályaválasztásnál, hogy „kisfiam, menjél teológiára, ha akarsz!”, „menj a silói szentélybe, ha akarsz!” Anna már a születése előtt felajánlja. Tudunk így imádkozni, testvérek, ha unoka, dédunoka, gyermek születik, hogy már a születése előtt azt mondjuk, hogy legyen az Úrnak szentelve? Nem baj, ha nem lesz öt diplomája, három doktorátusa, az MTA nagydoktora, de legyen az Úrnak szentelve!

Anna lelkülete ilyen. Aki ilyen nagy dolgot Isten kezébe tud tenni, az az ennél sokkal kisebbeket is oda tudja tenni! És ha a kicsiket sem tudom Isten kezébe tenni az életben, akkor hogyan tudnám a nagyobb dolgokat az ő kezében hagyni? Anna megtartja fogadását. Bennünket is tanítson Isten igéje: ha fogadással ígérsz valamit az Úrnak, ne halogasd annak megadását! De elsősorban magunkat kéri, a szívünket: „Adjad, fiam, a te szívedet nékem!” Isten nem azt kéri elsősorban, hogy valamit vagy valakit ajánljunk fel neki, hanem hogy először önmagunkat adjuk neki! Olyan szépen mondja Pál apostol, hogy „nem azt keresem, ami a tiétek, hanem titeket magatokat”! Az egyik gyülekezetről olvassuk, hogy először önmagukat adták az Úrnak.

Ne felejtse el, hogy Jézus megváltottjaként az ő tulajdona vagy! Akkor mit bánkódnál mennyi fia? Akkor miért keseregsz? Miért elégedetlenkedsz? Akkor miért sorolod a hiányaidat? Azért, mert nem vetted számba, milyen hatalmas a te Urad és a te Istened! Vele számolj elsősorban!

Ámen.

Imádkozzunk!

Ó, Uram, valóban ilyen lelkületre lenne szükségünk, amilyen Annáé volt! Nehéz úton járattad, de javára vált az. Amikor olyan helyzetekbe és körülmények közé került, akkor tudta kamatoztatni azt a szelídséget, azt az alázatot, amit megtanult az otthonában, családjában, egy kiállhatatlan ember, Peninna mellett.

Köszönjük, Urunk, hogy ilyen nagy tanítás van ma is ebben az igében. Rád bízhatjuk magunkat mindenünkkel együtt: ami bánt, ami miatt sóhajtozunk, ami miatt talán éjszaka nem alszunk, ami miatt könnyes sokszor a szemünk. Köszönjük, hogy rád bízhatjuk. Taníts meg arra, hogy azt az úrt nem valami tölti ki, hanem Valaki! Ezért együtt hadd kérjük az ének szavával: újjá Te teremts bennünket, az úrt Te töltsd ki! Ezért megtörve és üresen adjuk magunkat neked azzal, hogy: „itt van szívem, neked adom, Uram, neked, ki alkotád!”

JÓL TUDJA A TI MENNYEI ATYÁTOK

Köszönjük, hogy így született meg Sámuel, aki nagyon hűségesen szolgált téged, vezette a népet, és áldott eszközöd lehetett. Köszönjük, hogy te adtad őt az édesanyjának, és te adtad őt akkor a népnek, az egész gyülekezetnek. Köszönjük, hogy világíthatott az ő élete, és ez egy asszonynak hűséges, odaszánt imádságából is fakadt.

Taníts imádkozni, hűséges Urunk, bennünket is! Áldj és őrizz meg az éjszakában! Kérünk téged, hogy te oldd meg a járványhelyzetet, adj megoldást benne! Te adj békét ott, ahol háború van, vagy készülődne! Könyörülj ezen az egész teremtett világon, Urunk, népünkön, nemzetünkön! Hadd térjünk tehozzád, elszórva bálványainkat, az egyetlen, hűséges, élő Istenhez!

Ámen.

300. ének

1. Lel-kem drá-ga Jé - zu-sa, Hoz-zád hajt a fé - le - lem,

Míg ü-völt a hab - tu-sa, S nő a vész a ten-ge-ren,

Rejts el, rejts el, itt ne hagyj, Míg el-áll a fer-ge-teg;

Biz-ton-sá-gos ré - vet adj, S majd fo-gadd el lel-ke-met.

2. Nincs nekem más enyhelyem, / Szívem Téged hív s keres,
Ó, maradj itt, Mesterem, / Őrizz, adj erőt, szeress!
Véled állom a vihart, / Hit s erő te vagy, te Szent,
Szárnyad árnyával takard / Fejemet, a védtelent.
3. Csak te kellesz, én Uram, / Benned mindent megtelek;
Támogasd, ki elzuhan, / Gyógyítsd meg, ki vak s beteg.
Szent szavadra hallgatok, / Tévedés az én bajom,
Én hamisság s bűn vagyok, / Te igazság s irgalom.
4. Kegyelem vagy, égi jó, / Mely minden bűnt eltörül,
Hagyd, hogy gyógyító folyó / Tisztogasson meg belül.
Élet-kút vagy, lüktetés, / Vízmerítни drága hely,
Ó, buzogj fel bennem és / Öröklét felé emelj.